

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Shirley Jump

Látástól Mikulásig

Cara Colter

Az álmok valóra válnak

Nina Milne

Nem nagy ügy

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Shirley Kawa-Jump, 2008 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: Marry-Me Christmas (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Cara Colter, 2007 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: Their Christmas Wish Come True (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Nina Milne, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: Christmas Wishes with Her Boss (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 45. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-529-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Shirley Jump
Látástól Mikulásig

1. FEJEZET

Flynn McGranger gyűlölte az indianai Riverbendet attól a pillanattól kezdve, hogy a kocsija lefulladt a kisváros egyetlen közlekedési lámpájánál. A főutcát fenyőgallyakból font, piros masnival átkötött karácsonyi girlandok ékesítették, úgyhogy a behavazott település olybá tűnt számára, mint egy filmforgatás helyszíne.

Szépen becsomagolt ajándékokat cipelő emberek futkostak az utcákon, és minden kirakat karácsonyi fényben tündökölt. Még a hó is olyan békésen, egyenletesen esett, mintha egy ügyes technikus szórta volna le a magasból, valami óriási tartályból.

Talán azért a „gyűlölte” kicsit erős kifejezés, mindenesetre Flynn nem akart itt lenni, ezt az utat rákényszerítették.

A *Food Lovers* magazin főszerkesztője osztotta ki rá a feladatot, mert szerinte a munkatársak közül egyedül ő alkalmas rá, hogy cikket írjon a városka pékségéről, ahol olyan kekszet árulnak, melytől az emberek állítólag szerelembe esnek. Hát ezért rostokolt most Flynn pár nappal karácsony előtt az isten háta mögött.

Persze ha úgy vesszük, nem volt oka panaszra. Az efféle cikkekkel, mint ez is lesz, már nagyon sok pénzt keresett, bár a júniusi fiaskó miatt még mindig gőzerővel kellett pedáloznia, hogy visszaszerezze kivételezett pozícióját a lap munkatársai között. Így aztán tette, amit eddig is: hízelgett, és dolgozott szakadatlan.

Ha elvégezte a feladatot, azonnal visszatérhet a civilizált világba, Mimihez. Ez a festői városka minden szempontból olyan távol esett a lakhelyétől, mintha egy másik bolygón lett volna. Nem mintha Flynn-nek bármi kifogása lett volna a festői kisvárosok ellen, de ő már csak ilyen volt. Az e-mailek és az iPodok világában élt. Riverbendben meg valószínűleg azt hiszik a Bluetoothról, hogy egy fogbetegség.

Nagy nehezen sikerült újra elindulnia, és nem sokkal később már meg is érkezett a *Joyful Creations* pékséghez.

Munkára fel!

Flynn lehúzódt az út szélére, majd fogta a jegyzetfüzetét, és átkelt az úton. A pékség előtt várakozók eltakarták előle a kirakatot, ennek ellenére észrevette, hogy a karácsonyi örület ezt az üzletet sem kímélte. Összesen három kivilágított adventi koszorú volt az ablakban, az egyik a pékség nevében lévő első O betűt helyettesítette.

– Szörnyen giccses – sóhajtott Flynn.

Megkerülte a sort, mely a pékség ajtajától egészen a sarokig kígyózott. Sok pár is várakozott az üzlet előtt, az örök szerelem reményében.

Egy légitársaság magazinja hozta le először a sztorit az itteni kekszekről, ami kétségkívül felfuttatta a kis üzlet forgalmát. Mikor Flynn cikke megjelenik, a boltot valószínűleg teljesen letarolják a szerelemre éhes vásárlók. Flynn csak remélni tudta, hogy a tulajdonosnő fel van készülve arra, ami vár rá. Sok mindent látott már, úgyhogy pontosan tudta, milyen pusztító lehet a nem várt, gyors siker.

Flynn elnyomakodott egy kisgyermekes anya mellett, és belépett a pékségbe, ahol finom meleg és karácsonyi muzsika fogadta. Meg a friss kenyér, a vanília és a fahéj illata.

– Hé, ne tolakodjon! – szólt rá a nő.

– Nem vásárolni akarok – felelte a férfi, és ment tovább. Mire Mimi észreveszi, hogy elhagyta Bostont, remélhetőleg haza is ér.

– Hát akkor miért tullekszik, ha nem vásárolni akar?

– Miatta – intett a pult felé Flynn.

A két nő közül, akik kiszolgáltak, az egyik ősz volt, és apró termetű, a másik magas és szőke. Utóbbi nőies idomai arról árulkodtak, hogy nem egy-két salátalevelet szokott elrágcsálni

vacsorára, hanem bizony meg-megkóstolja a pékség remekeit is.

Ejha! A légitársaság lapja nem közölt fotót Samantha Barnetről, csak a kekszokról. De nyilván szőke lány lehetett a tulajdonos, akit a cikkben úgy írtak le, mint fiatal, kedves, energikus teremtést.

– Sam miatt? – nevetett a nő. – Akkor sok szerencsét!

Egy admirális navigációs képességeire volt szüksége, hogy eljusson a pultig, és megkérdezhesse:

– Ön Samantha Barnett?

A szőkeség felpillantott. A lófarka meglazult kissé, kiszabadult belőle néhány hajszál. Csak nagyon kevés smink volt rajta, szájfény meg talán egy leheletnyi szempillafesték, a testét szorosan ölelte körbe a *Joyful Creations* felirattal ellátott fehér kötény. Alatta puha, zöld pulóvert és fekete farmert viselt.

– Sajnálom, de ki kell várnia a sorát.

– Nem vásárolni akarok.

– Hát mit szeretne? – A lány egy pillanatra megállt a rénszarvas formájú kekszek pakolása közben.

– Beszélni magával.

– Nem túl jól időzített – intett a sor felé a fiatal nő. – Mint látja, elég sok a dolgom.

– Nekem pedig be kell tartanom a cikkem leadási határidejét. – Flynn a pultra tette a névjegykártyáját. – Flynn McGranger vagyok a *Food Loverstől*. Talán ismeri is a lapot.

Samantha arca felderült. Naná hogy ismerte a lapot! A *Food Loverst* mindenki ismerte. Árulták a legtöbb szupermarketben is, nem csak az újságosoknál és a könyvesboltokban. És országszerte legalább harmincmillió olvasója volt. Ha valakinek az étterméről, boltjáról írtak a magazinban, az felért egy filmfőszereppel.

Még akkor is, ha a lap arculata kissé megváltozott, mióta tavaly Tony Reynolds lett a főszerkesztő. Őt inkább a sztorik érdekelték, mint a minőségi étkezés témája. A háttértörténetek. Utánament minden séfekkel, éttermekkel és élelmiszeripari vállalatokkal kapcsolatos pletykának, szóval a szakmai magazint bulvárosította, aminek következtében az olvasók száma az elmúlt egy évben a háromszorosára nőtt.

Flynn-nek eleinte nem volt kifogása Tony változtatásai ellen, de egyre kevésbé tetszett neki, hogy a cikkei olykor már a jóérzés határát súrolják, és mások magánéletében vájkálnak. Az utóbbi időkben többször is felmerült benne, hogy fel kellene mondania.

– Ejha! – Nyilvánvalóan Samantha Barnett is hallott már a *Food Lovers*ről. – És miről akar velem beszélni?

– A pékségéről, természetesen. Hogy mitől olyan különleges a *Joyful Creations*. Cikket írok magáról és az üzletről.

Flynn próbálta megfékezni a türelmetlenségét. Igyekezett arra összpontosítani, hogy bár neki ez legalább a négyszázadik interjúja, Samantha Barnettnek legfeljebb a második.

Flynn olyan rutinos volt, hogy fel sem kellett írnia a kérdéseket, azok csak úgy jöttek maguktól. Sőt ha jobban belegondolt, a válaszokat is meg tudta volna adni a lány helyett. Azért nyitott pékséget, mert szereti az édességet és az embereket. És azért épp egy kisvárosban él, mert csodálatos, ha az ember személyesen ismeri a vevőit... Blablabla.

– Ez remekül hangzik.

– Sam, ne haragudj, de nem várhatok tovább – szóló közbe a soron következő vásárló. – A kis tanítványaim már nagyon várják a kekszüket.

– Ó, hát persze, Rachel, bocsáss meg! Huszonnégy darabot kérsz, ugye?

– Plusz egyet a tanító néninek – mosolygott a vékony barna nő.

– Máris. – Samantha dobozba pakolta a rénszarvas formájú kekszeket, majd szalaggal átkötötte a dobozt. – Tessék!

– Írd a számlámhoz, légy szíves!

Samantha legyintett.

– Ezt nem kell kifizetned. Karácsonyi ajándék a gyerekeknek.

Nem éppen üzleties szemlélet, ha így lemond a bevételről, gondolta Flynn, de nem szólt semmit, elvégre újságíró volt, nem gazdasági tanácsadó.

– Mi lesz az interjúval, Miss Barnett? – szólt közbe.

A sorban állók felmordultak, Samantha pedig kisimította a homlokából a haját.

– Nem beszélhetnék később? Mondjuk zárás után? Pillanatnyilag rengeteg a dolgom, nyilván maga is látja.

Hiszen itt az alkalmazottja, az is folytathatja a munkát. Azonkívül Flynn szeretett volna még máshová is beugrani, mielőtt hazatér Bostonba.

– Nekem viszont véges az időm, kisasszony. Időre vissza kell érnem a szerkesztőségbe.

A soron következő vevő egy füles sapkát viselő öregúr volt, aki úgy támaszkodott rá a pultra, mintha a közeljövőben nem is akarna távozni onnan.

– Üdv, Samantha! Hallottam a rólad szóló újságcikkről. Gratulálok! Híressé titted az egész városunkat. – Kicsit közelebb hajolt, és halkán folytatta: – Csak abban nem vagyok biztos, hogy örülök-e ennek a sok turistának. Lassan már közlekedni sem lehet tőlük.

Samantha nevetett.

– Köszönöm, Earl. És nagyon sajnálom, ha gondjaid vannak a közlekedéssel. Én nem sokat tehetek az ügy érdekében, esetleg annyit, hogy igyekszem a lehető leggyorsabban kiszolgálni a vevőket. – Célzatos pillantást vetett Flynnre.

– Szánjon rám egy kis időt, és már itt sem vagyok! – ígérte a férfi.

– Várjon néhány órát, és mindent megkap, amit csak akar.

Kétértelmű volt, amit Samantha mondott, de nem volt benne semmi rejtett tartalom. Még akkor sem, ha Flynn azért szívesen kihallotta volna belőle. Megköszöri a torkát, és előrelépett.

– Még ma tovább kell mennem, értse meg, kérem!

– Mint látja, a bolt tele van vásárlóval, és én belőlük élek. Arról nem beszélve, hogy ma már így sem, úgy sem mehet haza innen. Nézzen csak ki az ablakon! – intett a kirakat felé, miközben bezacskózta az öregúrnak szánt muffinokat.

Flynn megfordult, és újabb okot talált, hogy meggyűlölje Riverbendet: a városkában nyilvánvalóan hóvihar készülődött.

Déli tizenkettőre Sam teljesen kimerült. Már attól tartott, hogy arccal előre bezuhan a fahéjas csigák közé, de mosolyogva tovább dolgozott. Még szerencse, hogy aznapra minden segítőjét berendelte, sőt Maryt is, akit egyébként csak a hétfégi nagytakarításra szokott áthívni. De a mostani rohammal nem boldogult volna nélküle.

Láthatóan az összes szomszédos államban olvasták az emberek a cikket, és utána akartak járni, vajon tényleg meghozza-e a szerelmet Joy nagymama csokis-cseresznyés keksze. Neil nagypapa szívét mindenesetre ezzel nyerte meg az idős hölgy annak idején. Sam ettől függetlenül nem nagyon hitt a legendában, de egyszer átutazott a városon a *Travelers* magazin újságírója, aki megkóstolta a kekszet, és legott szerelembe esett egy helybeli lánnyal, akivel azóta össze is házasodtak. Történetüket meg is írta a légitársaság lapjában, és ezzel a környező államokban is ismertté és híressé tette Sam üzletét.

Pedig a lánynak már előtte is voltak nehéz munkanapjai, de mostanában végképp nem maradt magára semmi ideje. Egyelőre azonban nem bánta. Komoly célokat tűzött ki maga elé, és hajlandó volt még keményebben dolgozni az elérésük érdekében.

– Nem tudok dönteni – tanakodott az elegánsan öltözött szőke hölgy a pult elé érve. – Mit is mondott, hány kalória van egy mogyoróvajás csókban?

– Száztíz – felelte Sam, akinek az állandó mosolygástól már sajgott az arca.

– És a csokis-cseresznyés kekszben?

– Százötven.

– Hát, nem is tudom...

A sorban állók morogni kezdtek.

– Miért nem vesz mindegyikből egy zacskóval? – javasolta Sam.

– Remek ötlet. – A szőke nő kifizette a kekszeket Sam nagynénjének, Ginnynek, mialatt a lány becsomagolta a kekszeket, majd a következő vevőhöz fordult.

Négyszáz cseresznyés-csokis keksszel később a sor már csak néhány emberből állt. Sam előrehajolt, hogy megigazítsa a tálcákat, és eltávolítsa a morzsákat. A pult üvegjén át egy pár kézzel varrott bőrcipőt látott, melynek láthatóan nem tett jót a hó és a só. Ahogy feljebb emelte a pillantását, észrevette az elegáns, fekete nadrágot, a sötétszürke kasmírkabátot, a fehér inget és a piros nyakkendőt is.

Ó, szóval Flynn McGranger visszajött!

A férfi egészen rövidre vágatta dús és hullámos fekete haját. A szeme mélykék volt, az arckifejezése fagyos.

– Órákig vártam magára, szóval volt időm mindent megfigyelni – jelentette ki. – Vevők tucatjai csak azért jöttek a boltjába, mert meg vannak győződve róla, hogy a keksze megoldja a szerelmi problémákat. El nem tudom képzelni, miféle extrákkal kell ellátni a süteményeit, hogy tényleg ilyen hatásuk legyen.

A gúnyos megjegyzés rosszulett Samnek.

– Sosem állítottam, hogy a süteményeken kívül mást is árulok, Mr. McGranger.

– A sorban állók mégis szentül hiszik, hogy igen. És igen sokan álltak sorba. Legalább három órába telt, mire elfogytak a vásárlók. – A férfi az órájára pillantott. – Mint mondtam, máshová is mennem kell ma még, ami lehetetlen, ha most azonnal el nem kezdjük el az interjút.

– Nem hinném, hogy jó ötlet most elindulni. A környékbeli utak aligha járhatók, hisz még mindig erősen kavarog a hó.

– A főszerkesztőm szerint egy hóvihár kevés ahhoz, hogy amiatt elhalassza a lapzártát.

– És gondolom, maga mélységesen egyetért vele.

– Egy kis hótól biztosan nem ijedek meg. Különben nem sokra vittem volna a szakmában. Szóval, Miss Barnett? Most volna rám egy kis ideje?

Sam okosabbnak tartotta, ha nem él vissza tovább az újságíró türelmével.

– Ginny néni – szólt oda a nagynénjének. – Ugye most már elboldogulsz nélkülem is egy darabig?

– Hát persze – mosolygott az idős hölgy.

Sam visszafordult Flynn McGranger felé. A férfi nagyon jóképű volt, ám csöppet sem kedves vagy szívélyes. Ugyanakkor csak miatta utazott idáig Bostonból, és egy kis reklám sosem árt. A légitársaság magazinjában megjelent cikk is nagyon jót tett az üzletnek, de Sam tisztában volt vele, hogy a felfokozott érdeklődés nem fog sokáig tartani.

– Hozhatok egy kávét meg egy kis süteményt? – kérdezte meg udvariasan.

– Szívesen megkóstolnám a pékség specialitásait – biccentett kegyesen a férfi. – És igen, egy kávé is jólesne.

Jóképű, de sajnos barátságatlan. Kimért és tárgyilagos. Bár ennél sokkal fontosabb, hogy a cikke esélyt kínál Sam álmainak megvalósítására. Az országosan ismert és népszerű *Food Lovers* cikke országosan ismertté teheti Samantha pékségét, és talán segíthet abban, hogy a lány újabb pékségeket nyithasson.

Ez anyagi biztonságot jelentene, mindenekelőtt azt, hogy hosszú távon ki tudná fizetni a nagyanyja gondozását. Hát nem nagyszerű? És mindez most tényleg elérhető közelségbe kerül.

Flynn McGrangernek köszönhetően.

Sam egykarácsonyi dalt dudorászott, miközben megtöltött egytányért különféle finomságokkal: mézeskaláccsal, pekándiós tallérral, áfonyás muffinnal, kávékrémes kosárával.

– Ezt el ne felejtsd! – nyújtott át neki három cseresznyés-csokis kekszet Ginny.

– Nem hinném, hogy igényt tart rá – húzódozott Sam.

– A kekszekről szóló cikk miatt jött ide, nem? – mosolyodott el cinkosan a nagynénje. – És ki tudja, mi történik, ha tényleg beleharap. Hátha az ő esetében is igaznak bizonyul a legenda.

– Ezt te sem hiszed komolyan.

– De igen, és neked is el kellene hinned. E nélkül a sütemény nélkül sosem szeretett volna egymásba a nagyanyád és a nagyapád. És én sem mentem volna hozzá Larry bácsikádhoz.

Az egész város igazolhatja a kekszek varázserejét. Csak azért nem hiszel benne, mert te magad sosem kóstoltad.

– Mert annyit dolgozom, hogy enni sem mindig marad időm.

A lány nagyot sóhajtva tette a tányérra a kekszeket. Végül is nem mindegy, megkínálja-e ezzel is az újságíró? A legenda nyilván köszönőviszonyban sincs az igazsággal.

Sam visszament a férfihoz, és letette elé az asztalra a tányért meg a csésze kávéját.

– Parancsoljon, Mr. ...

Hirtelen elnémult, mert kiröppent az újságíró neve a fejéből. A férfi közben levette a kabátját, és letelepedett egy kis kerek asztalhoz a kirakat előtt. A rajta lévő ruhán látszott, hogy rendkívül jó módú: ezt mutatta a méregdrága anyagból készült, méretre szabott öltöny, de a tartása és az arckifejezése is erről tanúskodott. Valamint szépen ápolt keze is...

Sam megrázkódott, mert rájött, hogy rajta felejtette a szemét a férfin.

– ...Mr. McGranger – fejezte be a mondatot gyorsan. – Jó étvágyat! ... Jó étvágyat – ismételte meg zavartan.

Az újságíró elmosolyodott. Vajon a hálája jeléül? Vagy talán mulat rajta? Akárhogy is, az arcát egészen megváltoztatta ez a mosoly: sokkal lágyabbnak mutatta a vonásait, és Sam szíve nagyot dobbant.

– Ezt már mintha mondta volna az imént – jegyezte meg a férfi csúfondárosan.

Aha, akkor mégis mulat rajta.

– Tényleg? – Sam elfogódottan ült le. – Sajnálom. Az az igazság, hogy nagyon ideges vagyok.

– Miért?

– Mert maga az első riporter a pékségemben. Mármint Joey-t leszámítva, aki a *Riverbend Timest* írja. Ő ugyanis nem igazi riporter. Még csak tizenkilenc éves, főiskolás, és kizárólag koffeinmentes kávékat iszik. – Sam rémülten vette észre, hogy hadar. Pedig nem volt szokása. Mint ahogy rendszerint ideges sem volt sosem. – Tudja mit? Magamnak is hozok egy kávékat – állt fel hirtelen. – Joey-val ellentétben nekem nagyon is szükségem van a koffein támogatására.

Flynn McGranger újra elmosolyodott. Épphogy csak, de Sam ezt akkor is jó jelnek tekintette. Ha sikerül elnyernie a férfi rokonszenvét, akkor egy jó hangulatú cikk kerül ki a tolla alól, és akkor lehet, hogy Samnek minden karácsonyi kívánsága teljesül...

Miközben kávékat töltött magának, Ginny odahajolt hozzá.

– Majd elfelejtettem, Sam... Ugye, ez a fickó a *Food Lovers*nek dolgozik?

– Igen, ami nagyon jó, mert azt a lapot sokan olvassák. Az ismeretségi körömben mindenki, csak én nem, mert még arra sincs időm.

– Én is olvasom – felelte az asszony. – Vagy inkább csak olvastam. Régebben étteremkritikák voltak benne, meg receptek és különféle tesztek, hogy hol mit érdemes vásárolni. Mostanra azonban egy átlagos bulvárlap lett belőle. A cikkek leginkább az éttermek és egyéb üzletek tulajdonosairól szólnak, mármint hogy a magánéletükről. Az egész valahogy kezd ízléstelen lenni, és tolakodó...

– Mi abban a rossz, ha bemutatja a különféle üzletek tulajdonosait?

– Önmagában semmi. De légy nagyon óvatos! Tudom, hogy nem akarsz a nagyvilág elé tárni az életedet, ahogy a nagyanyád életét sem. És én minden tekintetben támogatlak.

– Köszönöm. – Sam átölelte a nagynénjét.

– Ja, és más szempontból sem árt az óvatosság! A fickó örült jóképű. És tekintve, hogy neked meg nincs senkid...

A lány megcsóválta a fejét.

– Azért nincs senkim, mert nincs időm romantikus kapcsolatokra. Szóval ne aggódj miattam!

2. FEJEZET

Sam a kávéjával visszatért Flynn McGrangerhöz, és leült vele szemközt. A férfi közben kinyitotta a noteszt, és elővette a tollát. A kávéból már ivott, de a sütemény még mindig érintetlenül pihent a tányérján.

Talán előbb túl akar esni a beszélgetésen. Vagy Ginny néninek lesz igaza, és valójában nem a pékség érdekli, hanem a sztori... Sam története.

– Kezddhetjük? – kérdezte a férfi.

– Persze. Kérdezzen csak!

– Meséljen a *Joyful Creations*ről!

– A pékséget a nagyanyám és a nagyapám alapította 1948-ban. A nagyim mindig is remek cukrász volt, isteni finomságokat sütött az ünnepekre. Egyszer, amikor épp meglátogattam, kekszekkel kísérletezett, és...

– Térjünk vissza a pékségre, Miss Barnett! Megtenné, hogy nem kalandozik el?

– Ó, elnézést! Majd igyekszem. A nagyapám javasolta a nagyinak, hogy a képességeit muszáj megosztania az egész várossal. Ezért hozták létre a vállalkozást.

Flynn McGranger szaporán írt, miközben a lány mesélt.

– Ezt később el is tudja olvasni? – sandított bele a jegyzeteibe kíváncsian a lány.

– Hát hogyne. Ez a saját fejlesztésű gyorsírásom. Kihagyom a magánhangzókat, és a leggyakoribb szavakra speciális rövidítéseket használok.

– Akárcsak a nagyim a receptjeiben. Ő is rövidített, amivel később sok bosszúságot okozott nekem. Miután átvettem a pékséget, hetekbe került, mire megfejtettem, hogy a „pek” az a pekándió, a „csr” meg a csokoládéreszelék.

Flynn McGranger homloka ráncba szaladt.

– Azt olvastam, hogy ön a harmadik generáció a pékség történetében. Mi van a második generációval?

– A szüleim sajnos korán meghaltak, autóbalesetet szenvedtek, amikor én még csak tizenkét éves voltam. Attól kezdve a nagyszüleim neveltek, de a nagyapám néhány éve elhunyt.

– És a nagymamája? Ő él még?

– Igen, de már nem dolgozik.

– Szívesen találkozónék vele is.

– Az sajnos nem fog menni – rázta meg a fejét a lány. – Nagyon beteg szegény. – Ennél többet nem kellett tudnia az újságírónak. A családi ügyei csak őrá magára tartoztak. – Nem akarja megkóstolni az áfonyás muffint?

– Mindjárt.

– De hogy akar a pékségről írni, ha fogalma sincs a termékeinkről?

– Én cikket írok, nem kritikát, Miss Barnett.

A légitársaság lapjának munkatársa csak úgy bejött a pékségbe, Sam tudta nélkül, kekszet vásárolt, és végül megtalálta a boldogságot. Aztán telefonon kérdezte ki Samet, ami sokkal egyszerűbb helyzet volt, mint a mostani. Könnyebb volt egy láthatatlan személy kérdéseire válaszolni, mint Flynnéire, aki itt ült vele szemközt, és átható pillantásokkal méregette.

Ekkor megszólalt az ajtó fölötti csengő, és egy nagy adag hideg levegő áramlott be az üzletbe.

– Sam!

– Mit tehetek önért, Mrs. Meyers?

– Kekszre lenne szükségem, mert a kutyám felfalta az egész dobozzal, amit tegnap elvittem. És maga is tudja, ha Carl nem kapja meg a napi édességadagját, igen morgós tud lenni. – Eileen Meyers a szemét forgatta. – Mellesleg meg is érdemi a finom kekszet, mert most is dolgozik. Épp a karácsonyi díszkivilágítást szereli fel.

– Ebben a rémes időben?
– Hiszen ismeri, tudja, milyen makacs. Néha nekem is az idegeimre megy. De most kérek egy tucatot a kedvenc kekszéből.
– Ginny majd kiszolgálja, Mrs. Meyers.
– Tudja, Sam, hogy imádom a nénikéjét, de Carl mindig azt mondja, hogy azoknak a kekszeknek, amiket maga választ ki és csomagol, egészen más ízük van.
– Ugye megbocsát egy pillanatra...? – Sam sajnálkozva rámosolygott Flynnre, és felállt.
– Hát persze. – A férfi mosolya nagyjából annyira volt igazi, mint az ablakra fújt műhó.
Sam igyekezett gyorsan kiszolgálni a váratlan vevőt.
– Elnézést – mentegetőzött aztán Flynn-nél. – Egy perc nyugtunk sincs azóta, hogy a kekszeinkről megjelent az a cikk.
– A kekszről, amitől szerelmes lesz az ember?
Sam vállat vont.
– Egyesek azt mondják.
– Maga nem hisz a legendában?
– Nézze, én nem akarok ünneprontó lenni, talán tényleg van benne valami. Ha két ember a nagyim kekszének köszönhetően megtalálja a boldogságot, az jó nekik is, és az üzletnek is.
– Megtalálni a boldogságot? Valami keksz miatt?
– Maga nem egy romantikus alkat, eltaláltam?
– El. Józan vagyok, és két lábbal állok a földön. Elvégzem a munkámat, és nem foglalkozom az életidegen ostobaságokkal.
– Szívemből szólt. Én is pont ilyen vagyok – bólogatott Sam. – Nos, mire kíváncsi még?
– Mióta dolgozik itt?
– Mióta az eszemet tudom. Tizenkilenc évesen vettem át teljesen az üzlet vezetését.
– Nagyon fiatalon – állapította meg a férfi.
– Hát, az ember megteszi, amit kell, Mr. McGranger. – Sam közelebb tolta a tányért. – A cukormázás tallér szerintem ízlene önnek. Az egyik specialitásunk.
Az újságíró mintha meg sem hallotta volna.
– Kitanulta a pék- vagy a cukrászmesterséget?
– Nem. Nem volt rá időm. Egész nap itt dolgoztam.
– Vagyis az érettségi után egyből a munka töltötte ki a napjait, és nem élt egy percet sem. – A férfi hangjából egyértelműen sajnálat csendült ki.
– Szerintem most is élek! – csattant fel Sam. – Képzelve, nem kényszerből csinálom, szeretem a munkámat!
– Hát persze.
– Ez meg mit jelentsen?! – Sam képtelen volt lehiggadni.
– Semmit. Nem azért jöttem, hogy tanácsokat osztogassak.
– Valóban. Viszont veszi a bátorságot és ítélkezik felettem. Holott nem is ismer!
– Miss Barnett, ha magát nem is ismerem, eléggé jól ismerem a vendéglátás természetét. Sok száz szakáccsal, pékkel és cukrásszal beszélgettem. És pontosan tudom, hogy egy ilyen kisvállalkozás felzabálja, tönkreteszi az embert.
– Az én pékségem nem ilyen. Nem tesz tönkre engem! – tiltakozott Sam, ám alighogy kimondta, belévigott, hogy a férfinak sajnos teljesen igaza van.
Főleg, ami az elmúlt heteket illeti. A *Joyful Creations* elnyelte a hétvégéit és a szabadságát, miatta nem volt ideje a barátaira meg arra, hogy párkapcsolatot alakítson ki. És kétségtelen, ahogy telt-múlt az idő, Sam egyre inkább úgy érezte, a munkája miatt egy csomó mindenről lemarad.
A barátnői már rég férjhez mentek, és gyerekeket szültek. Ő meg közben éjt nappallá téve robotolt a pékségben, és meggyőzte magát, hogy még bőven van ideje ilyesmire. De az évek egyre teltek, és Sam már nem volt ebben olyan biztos.
Persze megvolt az oka annak, hogy olyan keményen dolgozott. És amint elérte a célját, azonnal kivesz egy kis szabadságot.

– Látom, most igencsak fut a székér, és pontosan tudom, mire gondol. A *Travelers* cikke elültette a fülébe a bogarat, hogy szintet léphet. Fogadjunk, hogy egy cukrászdaüzletlánc létrehozásáról álmodozik.

– Nem tagadom, tényleg eszembe jutott – ismerte el Sam. – Hiszen maga is látta a sort a bolt előtt. És ez már így megy két hete. Nem gondolja, hogy ez azért biztató? Hogy talán sikerülhet a nagy áttörés?

– Nincs kizárva – felelte Flynn. – De azért nem valószínű. Szóval nem biztos, hogy érdemes feltennie erre az életét.

Sam hitetlenkedve bámult rá. Mióta Flynn besétált ide, folyamatosan barátságtalan, most pedig megkérdőjelezi a céljait, sőt az egész életét?

– Mondja, mi ütött magába? Bal lábbal kelt, vagy mindig ilyen modortalan?

– Őszinte vagyok, szeretem kimondani azt, amit gondolok.

– Rendben, Mr. McGranger. Akkor én sem köntörfalazok tovább. Az a véleményem, hogy maga egy kiégett, megkeseredett ember. Lehet, hogy a kávé helyett a süteménnyel kellett volna kezdenie. A cukor jó hatással szokott lenni az ember hangulatára, és magára igencsak ráférne egy kis jókedv, higgye el!

– Nos, sajnós tévedtem.

Flynn csak nehezen állta meg, hogy ne káromkodjon.

– Ezt hogy értsem?

– Kicseréltem a légszűrőt, de nem azzal volt a baj. Vagyis tévedtem, de tévedni ugyebár emberi dolog.

Earl széttárta a karját, mintha csak azért kérne bocsánatot, hogy Flynn autója egy méter nyolcvan centi magasan trónol a hidraulikus emelőnek köszönhetően. Alatta mindenféle szétszórt alkatrészek heverték.

– Megjavította? – tudakolta még mindig értetlenül Flynn.

Körbeérdeklődött, miután eljött a pékségből, és kiderítette, hogy a füles sapkás öreg, akit odabent látott, a legközelebbi autójavító műhely tulajdonosa. Igaz, a kommunikáció Earlrel elég nehézkes volt, úgyhogy Flynn azóta már többször is megbánta a döntését.

Az idős szerelő úgy nézett rá, mintha kételkedne a szellemi képességeiben.

– Maga szerint így néz ki egy kocsi, ami meg van javítva?

– Nem, de abban reménykedtem...

– Az üzemanyagszűrőt kell kicserélni. Általában tartok belőle ehhez a típushoz, de tegnap felhasználtam az utolsót. Paulie Lennox autójába kellett, ami egészen prima járgány, és mégis egyszer csak...

– Nem ismerem ezt a Paulie-t.

– Pedig könnyen felismerhető, nekem eliheti. Százkilencvenkilenc centi magas. A legnagyobb ember Riverbendben. Ugyanakkor énekel a templomi kórusban, és olyan hangja van, mint az angyaloknak.

Flynn az ajkába harapott.

– Mennyi idő, mire elkészül a kocsi?

– Egy nap. – Earl felnézett az emelőre. – Talán kettő. Először is be kell szereznem az alkatrészt.

– És az mennyi idő?

– Fogalmam sincs. Az biztos, hogy már megrendeltem. Meg sajnós nem vásárolhatom...

Flynn már ott tartott, hogy szerette volna a falba verni a fejét.

– Miért nem?

– Látta már, mi van odakint, fiam? Hóvihar közeledik. Sőt már itt is van. Csak egy címeres ökör szállna ilyenkor kocsi. És én nem vagyok címeres ökör.

Flynn e tekintetben más véleményen volt, ám ennek nem adott hangot.

– Négy nap múlva karácsony – emlékeztette az idős férfit.

– Attól még jesegek az utak.

– Van másik autószerelő műhely Riverbendben?
– Messze földön az enyém a legjobb műhely – felelte kissé sértődötten Earl. – Mivelhogy ez az egyetlen.

Hát persze. Gondolhatta volna! Flynn felsóhajtott.

– De nekem még ma tovább kellene mennem.

– Felejtse el! Abból nem lesz semmi. – Earl elvigyorodott. – Menjen Betsy panziójába, ott megszállhat! Remekül főz az a nő, én mondom magának – veregette meg a pocakját. – Én csak tudom, hisz mindennap ott eszem. Betsyvel együtt vagyunk, tudja? Hála Sam kekszeinek...

Flynn elhárítón emelte fel a kezét.

– Mutassa meg, merre van az a panzió! – kérte leverten.

Fél perccel később már odakint az utcán küzdött a mind erősebben fújó széllel. Időközben legalább tizenöt centiméteresre hízott a járdát borító hóréteg, és az egész városban csigatempóban közlekedtek a járművek. Flynn csak nehezen haladt előre a lucskos hóban, és sikerült teljesen tönkretennie az ötszáz dolláros cipőjét.

– Elvihetem? – hallott meg hirtelen egy ismerős hangot.

Megfordult, és észrevette Samantha Barnettet, aki egy dzsip volánjánál ült. Legalábbis a hangjából arra következtetett, hogy ő az, mert a hajából és az arcából nem sokat látott a kék tollzseki kapucniya miatt. De a mosolyát ettől függetlenül megismerte.

Csak egy címeres ökör mondott volna nemet egy ilyen mosolyra. És egy ilyen ajánlatra.

– Még szép! – Flynn kinyitotta az utasoldali ajtót, és beszállt. A dzsipben karácsonyi dalok szóltak, és a férfinak megint úgy tűnt, mintha az egész város egy mesekönyv lapjairól került volna elő. – Mondja, igazi ez a település egyáltalán? – érdeklődött, miután Sam óvatosan gázt adott, és elindultak a főutcán, a karácsonyi kirakatok sora előtt.

– Ezt meg hogy érti?

– Az egész hely olyan valóságosan vidám, nem gondolja? Szinte elviselhetetlen ez a felfokozott jókedv.

– Elviselhetetlen? Hiszen mindjárt itt a karácsony. Nem csoda, hogy az emberek ünnepi hangulatban vannak.

– Ünnepi hangulatban? Amikor ilyen pocsék az időjárás? – Flynn kimutatott az ablakon.

– A cipőm tönkrement, és valószínűleg néhány lábujjam is lefagyott. És ha ez még nem volna elég, a falu bolondjára kellett bíznom a kocsimat, ami pont itt robbant le. Pedig a cikkem leadási határidejét semmiképp nem késhetem le. Csakhogy tús vagyok egy kisvárosban, ahol az év legfőbb történése a karácsony.

– Miért, nem az?

– Számomra nem.

Sam csodálkozva sandított a riporterre.

– Hogyhogy? Maga nem ünnepeleli a karácsonyt? Nem szokott fát állítani?

Flynn inkább nem is válaszolt.

– Tudja, hol van Betsy panziója?

– Persze. Egy kisvárosban mindenki ismer mindenkit – mosolygott a lány. – Épp kiszállítok néhány helyre, úgyhogy van időm odakanyarodni magával. Így legalább jóváteszem, hogy az imént olyan nyers voltam. – A központi lámpás kereszteződésnél a lány óvatosan elfordult balra.

Flynn közben csodálkozva bámult ki az ablakon.

– Az ott egy igazi, élő rénszarvas a parkban? Nem hiszek a szememnek... Ez a város tényleg karácsonyi lázban ég.

– Mondja, maga mindig ilyen mogorva? Ez a karácsonyellenesség meg ahogy engem leteremtett amiatt, ahogy az életemet élem...

– Nem. Nem vagyok mogorva. Csak őszinte és tárgyilagos.

– Figyeljen, én megértem, ha nehéz napja volt – mondta Sam. – Időnként mindenki lehet rosszkedvű. És ne izguljon, Earlnél igazán jó kezekben van a kocsija! Fura fazon, az igaz, de meg lehet szokni, hogy néha kevesebbet beszél a kelleténél, máskor meg le sem lehet állítani, annyit

sztorizik. Van például egy története az 1978-as hóviharról...

- Nincs időm Earl történeteire. Meg másokéira sem.
- Maga riporter. Nem az a dolga, hogy mások történeteit meghallgassa?
- Csak ha megfizetnek érte.

És tényleg elég jól megfizették a munkáját. Flynn sikeres volt, feljutott a csúcsra. Mindenki tudta, hogy megbízható munkaező, aki percre pontosan szokta leadni a kívánt szótagszámú cikkeket.

Idén júniusban azonban megszakadt a sikersorozat. Az incidens azzal a sztárszakáccsal nem tett jót a karrierjének. A főszerkesztő csalódott benne, és ami a legrosszabb, már Flynn sem hitt magában igazán.

Semmi esetre sem akarta, hogy ismét úrrá legyen rajta ez az érzelmi káosz, hiszen éppenséggel annak köszönhetően érte el a sikereit, hogy nem érintették meg az esetek, amelyekről írt. Ehhez az alapelvhez kellene tartania magát a jövőben is. Elvégezni a munkát, és kész. Szenvtelenül, tárgyilagosan.

És mielőtt visszatér Bostonba, lesz még egy fontos látogatása valakinél.

De ehhez először az kell, hogy megszabaduljon az értelmetlen lelkifurdalástól, és megírja a cikkét, majd időben le is adja Tonymak.

A dzsipben időközben kellemes meleg lett, és Sam levette a kapucniját meg a kesztyűjét. Amikor azonban a kabátját is ki akarta cipzárítani, a cipzár elakadt.

– Ó, a francba! – Sam türelmetlenül rángatni kezdte fél kézzel, miközben a másikkal a kormányt tartotta.

– Hagyja csak, majd én!

Flynn segíteni akart, de ahogy a kezük összeért, azonnal elöntötte a forróság. Hirtelen rájött, hogy erősen vonzódik ehhez a nőhöz, akit alig ismer. Ez már nagyon régóta nem esett meg vele. Samantha Barnett szép volt, ezt meg kellett adni, de nem csak ezen múlt a dolog. A lánynak volt valami rendkívüli kisugárzása, ami különösen vonzotta. Emiatt felejtette el az arany szabályt, miszerint az ember riporterként tartsa meg a három lépés távolságot a riportalanytól.

Nagy butaság lenne érzelmileg érintetté válni ebben az ügyben. És Flynn nem volt buta. Mindig is a józan észére volt a legbüszkébb, meg arra, hogy képes minden körülmények között uralkodni magán. Az, hogy akkor egyszer kicsúszott a kezéből az irányítás, kis híján a karrierjébe került.

Megköszöri a torkát, és egy határozott mozdulattal végül mégis sikerült kicipzárítania az anorákot, mely alatt ott volt a pékségben már látott, zöld színű, V kivágású pulóver. Azt már ott észrevette Flynn, hogy a szín előnyösen hangsúlyozza Sam ugyancsak zöld szemét és arany színű haját.

És akkor ott volt még a lány parfümjé is, mely felkavaróan hatott az érzékeire. Fahéj, vanília és méz... Vagy lehet, hogy ez nem is parfüm, hanem a sütemények illata? Vajon a bőre ugyanilyen ízű? Mint a finomságok az üzletében?

Flynn elfordult. Nem akarta, hogy egy csinos nő elterelje a figyelmét a feladatáról. Nem akart személyesen érintetté válni az ügyben, már csak azért sem, mert az emberek úgy általában hidegen hagyták. Semmibe nem merült bele olyan mélyen, hogy komoly érdeklődés támadjon benne. Így tudta csak kézben tartani az életét.

És ez árában sem volt megszegni ezt az alapszabályt. Mimivel e tekintetben tökéletesen kiegészítették egymást. A nő sem akart komoly kapcsolatot. Samantha Barnettet azonban nem ilyen fából faragták. Ő nem illett volna Flynn sémájába. Ennek a lánynak az arcára volt írva, mennyire fontos számára a lakóhelye, a rokoni és baráti kötelékek, a riverbendi élet...

– Jelentem, a cipzárjával minden rendben.

– Köszönöm – villantott rá egy mosolyt Sam.

És Flynn McGranger ebben a pillanatban jött rá, hogy nagy bajban van. Mióta ma délelőtt belépett abba a pékségbe, teljesen kizökkent a megszokott kerékvágásból.

Betsy panziója mindössze ötutcányira volt Earl műhelyétől, de Samnek úgy tűnt, mintha nem

öt perc, hanem legalább öt óra kellett volna, hogy megtegye a rövidke utat. Flynn McGranger olyan közel ült hozzá, hogy érezhette minden mozdulatát, hallhatta minden lélegzetvételt.

Egek! Mikor is randizott utoljára?

Nagyon régen. Mivelhogy nagyon sok volt a munkája, és elég kevés ideje jutott a magánéletre.

Nyilván azért van rá ekkora hatással ez a pasas. Ezért forog körülötte minden gondolata, ezért kavarja fel így az illata. Ezért pillantgat lopva a kezére, széles vállára, a gödröcskére az állán.

Ahelyett, hogy élne a nagy lehetőséggel, és lenyűgözné a riportert. Mármint a pékség történetével...

Úgyis hiába ábrándozik. Flynn McGranger nyilván nem azért cipzárta ki a kabátját, mert érdeklődik iránta. Szimplán csak segíteni akart. Mégis a lélegzetét is visszafojtotta, olyan izgalom fogta el, amikor a férfi odahajolt hozzá. És láthatta, milyen gyönyörű kék a szeme...

A pékség, Sam! Gondolj a pékségre!

– Sok pékség és cukrászda vezetőjével készített már interjút? – kérdezte, és mindjárt el is szégyellte magát, amiért csak ennyire futotta.

– Néhánnyal. Jobbára azért csúcsétermekről írok. Pontosabban írtam.

A férfi arcán elkínzott mosoly jelent meg, és Sam eltűnődött, vajon miért beszél a munkájáról múlt időben.

– A séfek teljesen kifacsarják magukat – folytatta Flynn. – Sokan infarktusközeli állapotba kerülnek minden áldott nap, annyira kétségbeesetten küzdenek, hogy el ne veszítsék a csillagaikat.

– Tényleg ilyen erős a konkurenciaharc az éttermeknél?

– Tényleg. És a kritika óriási hatással van a különböző helyek megítélésére. Egy pozitív értékelés a csúcsra röpíthet egy helyet, egy lesújtó vélemény meg tönkretelheti.

– Ez nevetséges. – Sam megállt a stoptáblánál egy pillanatra, mielőtt befordult volna a Juhar utcába. – Hiszen annyifélek vagyunk, és a kritika csak egyetlen ember véleménye.

– De az az ember tényleg ért hozzá, és azért fizetik, hogy profi módon mérlegeljen és értékeljen.

Mikor elérték úti céljukat, Sam leparkolt a panzióvá átalakított viktoriánus ház előtt. Szemlátomást Betsynek is fontos volt a karácsony. A verandát fényfüzerek díszítették, az ajtó mellett egy hóember táncolt, a tetőn pedig egy kivilágított szán feszített, természetesen rénszarvasokkal együtt.

– És rólam mit gondol? – kérdezte meg gyorsan Sam, mielőtt a férfi kiszállhatott volna. – Nekem sikerülhet a nagy kiugrás?

Flynn hosszan nézett rá, de Sam képtelen volt megfejtetni a tekintetét.

– Az majd elvállik, Miss Barnett – mondta végül.

3. FEJEZET

Betsy Williams, a panzió tulajdonosa harsányan, szívélyesen köszöntötte Flynnt. A bögyös asszonyság lelkesen kitérte a karját, miközben átvágott az előcsarnokon, és közben barátságosan csilingeltek a papucsára varrott csengettyűk.

– Isten hozta! Mindig boldog vagyok, ha új vendéget üdvözölhetek. Betsynél mindig van hely új lakó számára!

Flynn a legszívesebben elszaladt volna előle, de Samantha Barnett sajnos ott állt a háta mögött, eltörlasszolva az egyetlen kijáratot.

– Csak addig maradok itt, amíg az autóm el nem készül.

– A szívem és az otthonom nyitva áll ön előtt, ameddig csak akarja, kedves uram!

Betsy jajvörösre mázolt ajka széles mosolyra húzódott, s közben megvillant egészséges, hófehér fogsora. Miközben erőteljesen megrázta a férfi kezét, azt is kiszedte belőle, hogy hívják, és mi járatban van errefelé.

– Ó, milyen izgalmas! – lelkesedett. – Mondja, mit szeretne holnap reggelire? Gofrit, pirítóst vagy rántottát?

Flynn mosolyt erőltetett az arcára.

– Szeretem a meglepetéseket.

– Ó, meglátja, bennem nem fog csalódní! Már csak azért sem, mivel igen nagy a választékunk süteményekből, igaz, Sam, kedvesem?

– Mindennap ideszállítom először házhoz a friss sütitet, Betsy, hiszen te vagy a legjobb ügyfelem.

Az asszony megragadta Flynn karját, és behúzta őt a szalonba.

– A legelső ügyfele is én voltam, ami azt illeti. Sokan azt gondolták, hogy egy ilyen fiatal lány, mint Sam nem tudja majd vezetni a pékséget, és igaz, ami igaz, az elején becsúszott pár csúnya konyhai baleset. De mostanra beérett a lány. Hiába nincs szakképesítése, igazi pék és cukrász lett belőle.

Flynn Samanthára pillantott, és a lány elgyötörten mosolygott vissza rá. Betsy szerencsére tovább fecsegett, megkímélve a férfit attól, hogy bármit is mondania kelljen.

– A csodakeksze pedig tényleg aranyat ér. Engem és Earlt is az hozott össze, no meg egy csomó vendégemet... Nem véletlen, hogy minden reggel felszolgálók belőle néhányat. Szóval ha az igaz szerelmet keresi, Mr. McGranger, akkor feltétlenül meg kell kóstolnia a csokis-cseresznyés kekszet.

– Köszönöm, inkább lemondok az élvezetről.

– De hát nincs gyűrűje! – csodálkozott az asszony. – Akkor miért akar lemondani a szerelemről? Képzeld csak, a mi Samünk is hajadon még...

– Betsy, Mr. McGrangernek kellene egy szoba – emlékeztette a panzióst a lány.

– Ó, hát persze! Majd elfelejtettem. Most méssz vissza dolgozni, Sam?

– Muszáj. Felfutóban az üzlet.

– Ez így is van rendjén, hiszen közel s távol ez az egyetlen pékség, hol másutt vásárolnának az emberek, ha nem nálad?

Betsy arca valósággal sugárzott, mintha legalábbis egy bókkal kedveskedett volna a lánynak, pedig arra célzott, hogy Samantha sikerének titka nem a képességeiben, hanem a konkurencia hiányában keresendő. Flynn látta Samanthán, milyen rosszul esik neki ez az odaszúrás, de bár megsajnálta, elhessegette az érzést.

Egy riporter nem keveredhet bele érzelmileg a riportja témájába. Miután Flynn hosszú évekig tartotta magát ehhez, nem most kellene megszegnie ezt a szabályt. Nem, ezt a határt semmiképp sem lépheti át. Soha!

A legkevésbé sem érdekli, mi a véleménye Samantha Barnetről Riverbendnek, és viszont. Az is hidegen hagyja, hogy felfut, vagy éppen tönkremegy a pékség a lány vezetése alatt.